

Arrest

nr. 234 885 van 6 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEVEUX
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DEVEUX, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 7 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 maart 2017 (RvV 2 maart 2017, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 6 november 2018 een tweede verzoek in om internationale bescherming (bijlage 26quinquies).

1.4. De commissaris-generaal trof op 16 juli 2019 een beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn van soennitische strekking, de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 september 1990 in Bagdad stad. Uw vader is afkomstig uit de Yusufiyah wijk in Bagdad maar zelf heeft u steeds in de Dora wijk gewoond: meer bepaald tot uw zes jaar in de subwijk Mualemin en vanaf dan in Al Touma. U heeft tot het derde middelbaar school gelopen maar het diploma niet behaald. U stopte een aantal jaren en ging dan terug avondschool volgen. U werkte in een kledingzaak. U haalde volgende asielmotieven aan tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: in 2005 werd uw broer M.(...) beschoten door gemaskerde mannen. Zijn twee vrienden kwamen bij deze aanslag om, uw broer werd verwond net zoals een kindje in de buurt. In 2007 brandde jullie huis in de Mualemin wijk af: de straat was ingenomen door terroristen en het Iraakse reguliere leger stak jullie huis in brand. Ze staken toen vele huizen van soennitische Arabieren in brand. Jullie hebben hiervoor vergeefs schadevergoeding trachten te bekomen. In 2012 kreeg u te maken met een incident op weg naar school. Een gevecht had plaats gevonden in het centrum tussen terroristen en het leger. U passeerde met de fiets en werd door het leger aangehouden, verhoord, beledigd en mishandeld. Na een tussenkomst van uw familie werd u na drie dagen vrijgelaten. U diende geen klacht in maar werd wel nog bedreigd dat ze u zouden vastzetten als u zich er nog vertoonde. Hierdoor zette u uw studies stop. In april 2014 verliet u legaal met uw paspoort Irak op aanraden van uw moeder. In Turkije heeft u negen maanden verbleven en u heeft er afgezien omdat u geen werk vond. Vervolgens bent u op illegale wijze doorgereisd naar Griekenland en verbleef u daar een maand. U reisde dan naar Servië waar u een maand of zo verbleef en vandaar naar Hongarije, werd gerepatrieerd naar Servië en vervolgens reed u per vrachtwagen naar België. Op 11 mei 2015 diende u hier uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en kleurenkopieën van uw paspoort, van het woonattest van uw vader, van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders, van de voedselrantsoenkaart, van de aanvraag tot schadevergoeding van het ouderlijke huis, van een document in verband met een naamsverandering van uw grootvader, van foto's van het afgebrande huis in 2007, en tot slot documenten in verband met die brand en documenten in verband met een aanslag op uw broer.

U werd op 23 september 2015 gehoord door het CGVS. Op 8 september 2016 werd u de beslissing van het CGVS betekend waarbij u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest nr. X dd. 2 maart 2017 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. U hebt geen cassatieberoep ingediend.

U probeerde naar het Verenigd Koninkrijk te gaan maar het lukte u niet. Anderhalf jaar na het arrest van de RvV, op 19 oktober 2018, diende u dan uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar dezelfde problemen van 2005 maar haalt een nieuw asielmotief aan, namelijk dat deze terroristen in Irak, mujaheddin, u eigenlijk wilden rekruteren. U had dit nog niet eerder verteld omdat u had gehoord dat u uw verklaringen simpel moest houden.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u nieuwe documenten neer, met name een attest van Médecins Sans Frontières inzake uw mentale gezondheid, een brief van uw advocaat inzake uw persoonlijk onderhoud op DVZ van 21/12/2018 en drie documenten betreffende het incident van 2012 waarbij u gefolterd zou zijn door het Iraakse leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U haalt nu aan dat terroristen in Irak die zich mujaheddin noemden u wilden rekruteren in 2005 (zie Verklaring Volgend verzoek). Aan uw verklaring wordt niet het minste geloof gehecht. Een van die terroristen genaamd A. S. alias "a." zou op uw broer geschoten hebben. Uw broer zou gewond zijn geraakt maar zijn twee sjiiitische vrienden zouden zijn omgekomen bij dat incident, hetgeen u al vermeldde in het kader van uw vorig verzoek. In het kader van onderhavig verzoek voegt u er echter een ander asielmotief aan toe. Deze terroristen zouden na de moordpoging op uw broer geprobeerd hebben u te rekruteren. Deze verklaring wordt niet geloofwaardig geacht om de volgende redenen: ten eerste, blijkt uw nieuwe asielmotief gebaseerd te zijn op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Hieromtrent moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid dit omdat uw asielerzoek laattijdig was ingediend, omdat er tussen de periode van bedreigingen en uw vlucht lange tijd verstreken is, en ook omdat er verschillende tegenstrijdigheden waren tussen uw verschillende verklaringen. De ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven werd door de RvV bevestigd. Bijgevolg geldt het gezag van gewijsde en staat de voorgaande beoordeling vast daar die reeds bevestigd werd door de RvV. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ten tweede, kan u geenszins een concrete beschrijving geven van hoe de terroristen u hebben willen rekruteren. Toen u meermaals gevraagd werd hoe die terroristen u precies probeerden te rekruteren, kan u op geen enkele wijze tot een concrete beschrijving van deze feiten komen. U verklaart vaagweg dat ze vijandig waren tegen jullie en dat ze geen antwoord gaven als jullie 'hallo' zeiden. Gevraagd wanneer ze u wilden rekruteren, kan u ook niet meer specificeren dan "vanaf 2005 en verder". Gevraagd tot welk jaar, gaf u evenmin een duidelijk antwoord. Even later, toen u gevraagd werd of ze u letterlijk vroegen om mee te werken, antwoordde u dan ook "nee, helemaal niet". Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u geenszins concreet bent, gaf u de ambtenaar die het persoonlijk onderhoud deed zelfs gelijk. U verwees enkel nog naar uw documenten die deze feiten zouden bewijzen. Gevraagd waarom u dit feit van de rekrutering niet eerder aanhaalde, antwoordde u dat u in uw eerste verzoek uw verhaal enerzijds zo kort mogelijk wilde houden, en dat u anderzijds geen belang hechtte aan uw asielrelaas omdat u in een periode kwam waarin Irakezen automatisch erkend werden in België (Verklaring Volgend Verzoek). Aan uw excuus voor het niet-eerder vermelden van dit asielmotief wordt geen enkel geloof gehecht. Uit uw gehoorverslag van het CGVS blijkt dat u de kans kreeg om alle problemen die u Irak deden ontvluchten uiteen te zetten. Uw onderhoud op het CGVS duurde immers vier uur en het gehoorverslag bevat 22 pagina's. Bovendien had u daarna ook de mogelijkheid om deze feiten in het kader van de beroepsprocedure aan te halen. Uit het arrest nr. X, blijkt echter dat u deze feiten ook niet vermeldde bij de RvV. Aldus dient te worden besloten dat u voldoende kansen kreeg om uw asielrelaas in detail toe te lichten. Dat u deze motieven had verzwegen omdat u dacht dat u toch gemakkelijk verblijfsdocumenten ging krijgen als Irakees, is dan ook een uitspraak die uw verklaarde beschermingsnood volledig onderuithaalt. Tot slot dient te worden toegevoegd dat de feiten waarop u uw tweede verzoek baseert, naast ongeloofwaardig, ook niet meer actueel zijn daar ze van 2005 dateren. U verliet Irak echter pas in 2014.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u nog verschillende documenten neer waaronder een attest van Médecins Sans Frontières dat afgegeven werd op 10 oktober 2019 [sic]. In dit attest wordt aangegeven dat u last zou hebben van slaapmoeilijkheden, angst en van post-traumatische stressstoornis (PTSS). Dit attest geeft echter geenszins aan op welke onderzoeken deze diagnose gebaseerd zou zijn. Het attest licht evenmin toe op welk vlak de vermelde PTSS diagnose zich manifesteert. Uit dit attest blijkt verder dat de schrijver zich louter op uw uitspraken baseert. Daarin wordt immers letterlijk verwezen naar uw uitspraken "il a déclaré que...", l'accompagné déclare que..." (documenten nr. 1). Verder blijkt dit attest geschreven te zijn door de verantwoordelijke van geestelijke gezondheid van MSF, dus niet door een psychiater noch door een psycholoog, waardoor de expertise van de schrijver niet ingeschat kan worden. Bovendien vormt een medisch-psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Dit attest kan aldus niet als dienstig aanvaard worden in het kader van een persoonlijke vrees.

Verder voegt u ook een brief neer die geschreven is door uw advocaat Meester Claire Deveux aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In dit schrijven legt uw advocaat uit dat u nieuwe asielfeiten zou aanbrengen die u eerder niet durfde verklaren omdat u toen bang was. De tolk die u bijstond zou immers "een sjiiitisch uiterlijk" gehad hebben. Bijgevolg zou u als soenniet bang geworden zijn dat die tolk uw

vervolgers in Irak zou informeren over u. Dit zijn echter louter blote beweringen. Nergens uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een dergelijk angst gekend zou hebben. Tijdens heel uw asielprocedure hebt u bijstand gehad van meerdere tolken en ook de mogelijkheid gehad om commentaar te geven op mogelijke tolkproblemen zowel op het CGVS als bij de RvV. U maakte echter geen enkele melding van mogelijke problemen, noch bij uw eerste noch bij uw tweede interview. U wachtte bovendien anderhalf jaar nadat uw beroep werd afgewezen om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel u van deze nieuwe feiten al lang op de hoogte was. Bovendien verwijst uw advocaat in haar schrijven nog naar een zekere heer K.(...) in plaats van naar u, waardoor er niet eens duidelijk is dat uw advocaat zich over uw dossier uitspreekt.

U legt ook drie documenten neer betreffende het incident van 2012 waarbij u verhoord, beledigd en mishandeld zijn door het Iraakse leger gedurende drie dagen. Deze documenten, namelijk de klacht die uw zus liet registreren in de rechtbank betreffende het incident van 2012, een getuigenis van een van haar vriendinnen betreffende hetzelfde incident en de PV die uw zus liet opstellen aan de rechter, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien hebben al deze documenten betrekking op het incident van 2012. Het betreft aldus geen bewijsstuk voor het nieuwe feit dat u verklaart, namelijk de pogingen van de terroristen om u te rekruteren. Het incident van 2012 hebt u reeds meegedeeld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dit werd al ongeloofwaardig bevonden en de ongeloofwaardigheid daarvan werd door de RvV bevestigd. Aldus vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarenboven zijn deze documenten allemaal kopieën, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aanvraag. Daarenboven dragen deze documenten tekenen van manipulatie die de bewijswaarde ervan nog verder verlagen. Zo zijn de data die daarop vermeld staan telkens met de hand verbeterd van 2017 naar 2018. De verklaring van uw zus betreft tevens een document met een gesolliciteerd karakter, geschreven door iemand die er alle belang van heeft dat er geloof wordt gehecht aan uw asielaanvraag. Dit geldt ook voor de verklaring van een van haar vriendinnen dat niet als een objectieve getuigenis kan gelden. Bovendien blijkt deze klacht pas in 2018 ingediend te zijn terwijl het incident reeds in 2012 plaatsvond. De laattijdigheid ervan ondermijnt de authenticiteit van deze documenten en van het incident dat u hiermee wil bewijzen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker zet uiteen dat hij in het kader van zijn volgend verzoek nieuwe elementen heeft aangebracht betreffende het feit dat de gemaskerde mannen die zijn broer beschoten hebben terroristen waren en dat die terroristen na de moordpoging getracht hebben om verzoeker te rekruteren. Tevens heeft verzoeker een aantal documenten neergelegd, met name een attest betreffende zijn medisch-psychologische situatie, documenten betreffende de bedreigingen van 2012 en een brief van zijn advocaat, zo stelt hij. De verwerende partij, zo vervolgt verzoeker, is van oordeel dat verzoeker bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming vasthoudt aan zijn eerdere ongeloofwaardig bevonden problemen in Irak, terwijl tevens wordt benadrukt dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is.

Verzoeker overloopt de 3 documenten die hij heeft neergelegd, waaronder een klacht die zijn zus liet registreren in de rechtbank, een attest van een vriend betreffende dit incident en een proces-verbaal dat de zus liet opmaken voor de rechter naar aanleiding van een incident met het Iraakse leger waarbij verzoeker gedurende 3 dagen werd verhoord, beledigd en mishandeld.

Volgens verzoeker bevestigen deze documenten de vervolgingsfeiten en hij levert kritiek op het standpunt van de verwerende partij waarin wordt gesteld dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd en dat deze het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen niet kunnen herstellen.

Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Singh* van 2012 leidt verzoeker af dat er met betrekking tot deze documenten een onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Uit rechtspraak van de Raad leidt verzoeker dan weer af dat, ongeacht of de verklaringen geloofwaardig worden geacht, de authenticiteit van de neergelegde documenten dient te worden nagegaan, ook al is dit moeilijk. Het komt volgens verzoeker aan de commissaris-generaal toe om het vervalste karakter van het document aan te tonen, en een loutere verwijzing naar de hoge mate van corruptie en vervalsing van de Iraakse documenten volstaat in dit opzicht niet naar het oordeel van verzoeker. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op dit punt onzorgvuldig te werk is gegaan.

Verzoeker verwijt de verwerende partij een cirkelredenering omdat deze kan worden toegepast op elke Iraakse persoon die documenten neerlegt. Dit houdt volgens verzoeker geen nauwkeurig en grondig

onderzoek in van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg van het risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Irak.

De verwerende partij schendt ook de materiële motiveringsplicht, zo gaat verzoeker verder, omdat zij niet alle beschikbare gegevens heeft in acht genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. De beslissing zou volgens verzoeker dan ook moeten worden vernietigd om een grondig onderzoek van het nieuwe element mogelijk te maken. Verzoeker beklaagt zich ook over het feit dat de commissaris-generaal volgens hem niet aangeeft waarom het neergelegde document de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet zou kunnen herstellen.

Aangaande de medisch-psychologische attesten wijst verzoeker op de ernstige vorm van post-traumatische stress die door mevr. H. D. werd geattesteerd en waarover hij informatie bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker deelt mee dat er depersonalisatie werd vastgesteld en dat verzoekers verklaringen compatibel zijn met de vastgestelde symptomen.

Verzoeker stipt ook aan dat op 14 december 2018 een fax werd gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken over het gebrek aan vertrouwen van verzoeker in de tolken en dat in de brieven van verzoekers advocaat zijn psycho-medische problemen als nieuwe elementen werden benadrukt.

In de bestreden beslissing, zo vervolgt verzoeker, wordt gesteld dat het attest geen sluitend bewijs vormt van de door verzoeker ingeroepen feiten en dat het attest werd geschreven door de verantwoordelijke van de geestelijke gezondheid bij *Médecins Sans Frontières* (hierna: MSF), maar niet door een psychiater of een psycholoog, en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij angst zou hebben gekend.

In zijn middel verwijst verzoeker evenwel op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat naar aanleiding van de neerlegging van medische attesten de bewijslast wordt omgekeerd en het aan de asielinstanties toekomt om een grondig onderzoek te voeren naar de oorzaak van de letsels en de twijfel weg te nemen over de oorzaak ervan. Volgens verzoeker blijkt uit rechtspraak van de Raad dat de argumentatie van het EHRM ook wordt toegepast op attesten die de psychologische toestand van de verzoeker om internationale bescherming betreffen. Het volstaat derhalve niet, zo oppert verzoeker, om zich te beperken tot de ongeloofwaardigheid van het relaas indien een medisch attest een vermoeden doet rijzen dat er sprake is van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In dergelijk geval dient een onderzoek te worden gevoerd of er, in het licht van alle elementen van het dossier, geen enkel objectief risico bestaat dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst opnieuw aan een slechte behandeling zou worden onderworpen. Verzoeker haalt in zijn middel ook de richtlijnen aan van de 'IARLJ' betreffende medische en psychiatrische rapporten en betreft dit op het neergelegde attest van mevr. H. D. Er is volgens verzoeker sprake van een motiveringsgebrek en een onzorgvuldigheid omdat het neergelegde attest blij geeft van een schending van artikel 3 van het EVRM. Door te stellen dat het attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin een persoon de psychische moeilijkheden opliep, wordt volgens verzoeker de bewijslast ten onrechte bij hemzelf gelegd. Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming had aangehaald dat het medische attest een nieuw licht werpt op zijn verklaringen in het kader van zijn vorige verzoeken en eventuele incoherenties omdat zijn angst geleid heeft tot problemen met tolken en wantrouwen.

Het gegeven dat hijzelf geen melding maakte van psychologische problemen doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen van de psycholoog omdat men zich niet altijd bewust is van de psychische stoornissen waarmee men kampt. Verzoeker wijst erop dat hij zelf niet bewust was van het feit dat hij verwarde en tegenstrijdige verklaringen aflegde, die, zo stelt hij, een bijzondere voorzichtigheid noodzakelijk bij de beoordeling ervan. Bijgevolg betoogt verzoeker dat het aangebrachte medische attest een essentieel nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het standpunt van de verwerende partij dat het attest de ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet kan herstellen, maakt volgens verzoeker dan ook een kennelijke beoordelingsfout uit.

In elk geval, zo vervolgt verzoeker, vormt het attest een aanwijzing dat er in zijn hoofd sprake is van een buitengewone kwetsbaarheid, hetgeen een essentieel element vormt in het kader van de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals verduidelijkt in de rechtspraak van de Raad.

De informatie uit het attest en de ernstige angststoornissen die hieruit blijken zouden volgens verzoeker minstens aanleiding moeten geven tot de conclusie dat een terugkeer naar Irak verzoeker zou blootstellen aan een beangstigende situatie die "triggerend" zou zijn en dat deze situatie een onmenselijke en

onterende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet waardoor verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend zou moeten krijgen.

In een apart middelonderdeel betreffende het ernstig en reëel risico op ernstige schade stelt verzoeker dat hij nieuwe informatie aanbrengt betreffende de veiligheidssituatie in zijn provincie, met name het UNHCR-rapport van mei 2019 en informatie betreffende de veiligheidssituatie voor de burgerslachtoffers. Daarnaast vestigt verzoeker er de aandacht op dat hij behoort tot de groep van de soennieten en dat hij een man is die oud genoeg is om te vechten waardoor men hem verdenkt om voor IS te vechten. Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie sedert zijn eerste verzoek om internationale bescherming verslechterd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe gegevens toe (Verzoekschrift, bijlagen 3-11):

*“3. Documenten betreffende het incident van 2012 met het Iraakse leger;
4. Medisch-psychologisch rapport van H.(...) D.(...) van 10/01/19 ;
5. LinkedIn profiel van H.(...) D.(...) die toont 10 jaar ervaring bij MSF, nu als verantwoordelijk persoon voor geestelijke gezondheidszorg en een master in psychologie ;
6. Artikel van het krant "Le Soir" betreffende H.(...) D.(...) en het onderzoek over geestelijke gezondheidszorg in de humanitaire Hub ;
7. Artikel van MSF betreffende dit rapport "vlucht zonder einde" ;
8. Eerste brief van verzoekers advocaat (verstuurd op 14.12.18);
9. Tweede brief van verzoekers advocaat met de medisch-psychologisch attest in bijlage (22.01.19);
10. Derde brief van verzoekers advocaat 13.06.19;
11. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq , May 2019 (uittreksel)”*

2.2.2. In een aanvullende nota van 5 februari 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019, naar de “EASO Country Guidance note: Iraq” van juni 2019 en naar de “EASO COI Report Iraq - Security situation” van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting 3 originele documenten neer en zijn raadvrouw legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij zij vrije vertalingen toevoegt van documenten die betrekking hebben op het incident uit 2012 met het Iraakse leger (Aanvullende nota verzoeker).

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissing, waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard, wordt vooreerst opgemerkt dat er geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld waardoor geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

In de beslissing wordt uitdrukkelijk artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet vermeld als juridische grondslag en wordt overwogen dat geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker aanhaalde dat terroristen die zich ‘mujahedin’ noemden, in 2005 zijn broer zouden hebben beschoten en hem naderhand hebben trachten te rekruteren, hetgeen voortbouwt op asielmotieven die verzoeker reeds in het kader van zijn vorige asielaanvraag had ingeroepen en die ongeloofwaardig werden geacht. Ten tweede, zo vervolgt de commissaris-generaal, kan verzoeker geen concrete beschrijving geven van de wijze waarop de terroristen hem probeerden te rekruteren en kan hij geen deugdelijke verklaring geven voor het feit dat hij dit asielmotief niet eerder aanbracht, hoewel de feiten niet meer actueel zijn omdat ze van 2005 dateren en verzoeker Irak pas in 2014 verliet.

Betreffende de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming neerlegde, wordt in de beslissing gesteld dat het attest van MSF onder andere een post-traumatische stress-stoornis vermeldt, maar dat niet wordt aangegeven op welke onderzoeken deze diagnose gebaseerd is en er enkel wordt verwezen naar de verklaringen van verzoeker. Voorts merkt de commissaris-generaal op dat het attest werd geschreven door de verantwoordelijke voor de geestelijke gezondheid van MSF en dus niet door een psychiater of een psycholoog waardoor de expertise van de

auteur niet kan worden ingeschat. Vervolgens wordt in de beslissing aangestipt dat een medisch-psychologisch verslag geen sluitend bewijs kan vormen van de omstandigheden waarin de betrokkene psychische moeilijkheden opliep of ontwikkelde.

Naar aanleiding van de brief van de raadvrouw van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin wordt gemeld dat verzoeker nieuwe asielfeiten zou aanbrengen die hij niet eerder durfde aan te brengen omdat de tolk een sjiiitisch uiterlijk zou hebben gehad, stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker nooit eerder melding maakte van problemen met de tolk.

Aangaande de stukken die verzoeker neerlegde over het incident van 2012, met name een klacht van zijn zus, een getuigenis van één van haar vriendinnen betreffende dit incident en een proces-verbaal dat verzoekers zus liet opstellen voor de rechter, wordt in de beslissing gesteld dat de documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hetgeen niet het geval is. De commissaris-generaal wijst erop dat het incident van 2012 reeds werd meegedeeld ter gelegenheid van het eerste verzoek om internationale bescherming en de ongeloofwaardigheid ervan werd reeds in beroep bevestigd. Volgens de commissaris-generaal zijn de documenten niet in staat om het ongeloofwaardig karakter van het relaas te herstellen. Hierbij wordt in de bestreden beslissing de landeninformatie aangehaald waaruit blijkt dat in Irak allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde ervan relatief is en er wordt tevens gewezen op het gesolliciteerd karakter van de verklaring van de zus van verzoeker en haar vriendinnen. Bijkomend merkt de commissaris-generaal op dat de klacht pas in 2018 werd ingediend, hoewel het incident reeds in 2012 plaatsvond. Naar het oordeel van de commissaris-generaal ondermijnt de laattijdigheid de authenticiteit van de documenten en van het incident dat verzoeker tracht te bewijzen.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt tevens vast dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd van persoonlijke omstandigheden die aanleiding geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. X).

2.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen. (...)”

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming op 12 juni 2019 verklaarde dat hij blijft “*proberen om ooit papieren te bekomen voor een betere toekomst*” (AD, stuk 5, Verklaring volgend verzoek, punt 15). Verzoeker zette uiteen dat zijn gezin uit 5 broers bestond en er terrorisme aanwezig was in de wijk en de terroristen (“*mujahedin*”) wensten dat zij met hen meewerkten (*Ibid.*). Volgens verzoeker zouden ze in 2005 getracht hebben zijn broer te vermoorden, maar zou nooit iemand hen letterlijk gevraagd hebben om mee te werken (*Ibid.*).

Verzoeker legde naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming ook documenten neer, met name een psychologisch attest van MSF van “10 10 2019” (*sic*), een brief van zijn advocaat, een kopie van een klacht die door zijn zus werd neergelegd, een kopie van een getuigenis en een kopie van een proces-verbaal (AD, stuk 7, Documenten).

2.3.7. De Raad stipt aan dat de vervolgingsfeiten die verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming had ingeroepen betrekking hadden op een beschieting door gemaskerde mannen van zijn broer M. in 2005 en een incident in 2012 waarbij verzoeker door het leger zou zijn aangehouden, verhoord en mishandeld. De voorgehouden vervolgingsfeiten werden evenwel ongeloofwaardig bevonden door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 7 september 2016 (zie AD RvV X) en door de Raad in zijn arrest van 2 maart 2017 (RvV 2 maart 2017, nr. X). Het gezag van gewijsde van dit arrest staat eraan in de weg dat de Raad zich opnieuw zou uitspreken over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat zijn eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3.8. In zijn middel betoogt verzoeker dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Zo maakt hij gewag van de poging tot rekrutering door terroristen sinds 2005, van de neergelegde documenten betreffende de bedreigingen uit 2012, van de brief van zijn advocaat en van het attest betreffende zijn medisch-psychologische situatie.

2.3.9. Betreffende de voorgehouden rekrutering door terroristen dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet enkel zelf toegeeft dat hij de kans had om deze elementen eerder aan te brengen (AD, stuk 5, Verklaring volgend verzoek, punt 15) en dat hij geenszins concreet kan uiteenzetten hoe men hem wilde rekruteren, waarna verzoeker toegeeft dat het erg bevreemdend is (*Ibid.*). De commissaris-generaal kon rechtsgeldig concluderen dat de verklaringen van verzoeker niet als “*nieuwe elementen of feiten*” konden worden beschouwd in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.3.10. Met betrekking tot de neergelegde stukken die betrekking zouden hebben op het incident met het Iraakse leger uit 2012 (AD, stuk 7, Documenten, Klacht zus & vertaling, Getuigenis & vertaling, P.V. & vertaling; Verzoekschrift, bijlage 3), kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal enkel de onmogelijkheid om de authenticiteit van deze stukken te verifiëren als enige argument hanteert om te stellen dat deze het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoeker niet zouden kunnen herstellen.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze stukken het volgende gesteld:

“U legt ook drie documenten neer betreffende het incident van 2012 waarbij u verhoord, beledigd en mishandeld zijn door het Iraakse leger gedurende drie dagen. Deze documenten, namelijk de klacht die uw zus liet registreren in de rechtbank betreffende het incident van 2012, een getuigenis van een van haar vriendinnen betreffende hetzelfde incident en de PV die uw zus liet opstellen aan de rechter, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien hebben al deze documenten betrekking op het incident van 2012. Het betreft aldus geen bewijsstuk voor het nieuwe feit dat u verklaart, namelijk de pogingen van de terroristen om u te rekruteren. Het incident van 2012 hebt u reeds meegedeeld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dit werd al ongeloofwaardig bevonden en de ongeloofwaardigheid daarvan werd door de RvV bevestigd. Aldus vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven zijn deze documenten allemaal kopieën, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven dragen deze documenten tekenen van manipulatie die de bewijswaarde ervan nog verder verlagen. Zo zijn de data die daarop vermeld staan telkens met de hand verbeterd van 2017 naar 2018. De verklaring van uw zus betreft tevens een document met een gesolliciteerd karakter, geschreven door iemand die er alle belang van heeft dat er geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas. Dit geldt ook voor de verklaring van een van haar vriendinnen dat niet als een objectieve getuigenis kan gelden. Bovendien blijkt deze klacht pas in 2018 ingediend te zijn terwijl het incident reeds in 2012 plaatsvond. De laattijdigheid ervan ondermijnt de authenticiteit van deze documenten en van het incident dat u hiermee wil bewijzen.”

Verzoeker vergelijkt zijn situatie met deze van de verzoekers om internationale bescherming uit het arrest *Singh* van het EHRM. In het arrest *Singh* wordt overwogen dat onvoldoende onderzoek werd verricht omdat verzoekers onder andere kopieën hadden neergelegd van attesten die bevestigden dat zij geregistreerd waren bij het HCR, wat de twijfel over hun nationaliteit en hun parcours kon opheffen, terwijl deze stukken werden opzij geschoven op grond van het motief dat het loutere kopieën betrof die gemakkelijk te vervalsen waren (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, *Singh t. België*, §101).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers situatie onmogelijk kan worden gelijkgesteld met de situatie van de verzoekers om internationale bescherming in de zaak *Singh*. In de eerste plaats gaat het in verzoekers geval om een volgend verzoek om internationale bescherming en worden door de commissaris-generaal meerdere argumenten gebruikt om de betrouwbaarheid van de informatie die in de neergelegde stukken is opgenomen in twijfel te trekken.

Zo wordt niet alleen gewezen op de vaststelling dat de documenten loutere kopieën betreffen. Er wordt tevens gewezen op het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoeker over dit incident gedurende de eerste asielprocedure en op de landeninformatie waaruit blijkt dat aan documenten uit Irak omwille van de wijdverbreide corruptie slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht (AD, stuk 8, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, Corruptie- en documentfraude', 8 maart 2016). Verzoeker acht deze argumenten niet afdoende, maar weerlegt de vaststelling niet dat er aanvankelijk weinig betrouwbare kopieën werden neergelegd.

De Raad stipt aan dat verzoeker niets inbrengt tegen een aantal doorslaggevende argumenten van de commissaris-generaal.

In de beslissing wordt er immers op gewezen dat verzoeker een ongeloofwaardig bevonden incident uit 2012 tracht te bewijzen aan de hand van stukken die zouden dateren van 17 juli 2018, waarvan slechts op 12 juni 2019 kopieën werden neergelegd en uiteindelijk pas op de terechtzitting van 13 februari 2020 de 'originelen' werden aangereikt, hoewel deze volgens de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting "*gewoon thuis lagen*". Verzoeker kan geen deugdelijke verklaring aanreiken waarom hij deze stukken niet eerder kon aanbrengen. Bovendien stelt de Raad samen met de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal vast dat de eerder neergelegde kopieën een aantal opvallende verschillen vertonen met de thans neergelegde 'originelen', bijvoorbeeld wat de achteraf aangebrachte datumgegevens betreft, hetgeen duidelijke indicaties zijn van manipulatie en vervalsing.

Tenslotte stelde de commissaris-generaal vast dat de neergelegde stukken geen informatie inhouden die afkomstig is van een objectieve bron, maar verklaringen bevatten van verzoekers zus en haar vriendinnen die er alle belang bij hebben dat geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas. Deze overwegingen vereisen een inhoudelijk onderzoek van de documenten. Uit de rechtspraak blijkt dat rechtsgeldig kan worden geoordeeld dat een bepaalde verklaring een gesolliciteerd karakter heeft waardoor een bepaald stuk het persoonlijk karakter van verzoekers problematiek niet kan aantonen (cf. RvS 7 maart 2012, nr. X (c)).

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij, betreffende de stukken die betrekking hebben op het incident van 2012, stelt dat er geen deugdelijk onderzoek zou zijn doorgevoerd. De gebruikte argumenten zijn wel degelijk toegespitst op het individuele geval en kunnen niet zomaar worden toegepast op alle stukken uit Irak.

De vrije vertalingen van de eerder neergelegde stukken, die de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting aanbrengt, werpen geen ander licht op de beoordeling van deze stukken. De Raad merkt op dat het geen voor eensluidend verklaarde vertalingen betreft, zodat de Raad geenszins verplicht is deze in aanmerking te nemen.

2.3.11. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op het neergelegde medisch-psychologisch attest van "*Médecins sans frontières*" van 10 januari 2019 (AD, stuk 7, Documenten, Psychologisch attest; Verzoekschrift, bijlage 4). Het attest werd blijkbaar opgemaakt door mevr. H. D. die als "*responsable santé mentale*" werkt voor MSF. Verzoeker werd blijkbaar in de periode van 6 december 2017 tot 10 januari 2018 gevolgd door de 'humanitaire hub' van MSF. In het attest wordt op basis van de verklaringen van verzoeker gesteld dat hij slaapproblemen heeft en symptomen vertoont van post-traumatische stress en een angststoornis. In het attest wordt opgemerkt dat de levensomstandigheden van verzoeker in België deze symptomen heeft verergerd. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de *LinkedIn*-gegevens toe van mevr. H. D., een persartikel betreffende de 'humanitaire hub' van MSF en een document van MSF "*Vlucht zonder einde*" (Verzoekschrift, bijlagen 5, 6 en 7)

De Raad merkt op dat het attest van mevr. H. D. het enige document is waarin gewag wordt gemaakt van verzoekers psycho-medische problemen. Ter terechtzitting stipt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal aan dat "*Médecins sans Frontières*" ongetwijfeld over een bepaalde expertise beschikt, maar dat men zich moet baseren op de inhoud van het attest. Het attest volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst bepaalde vervolgingsfeiten heeft ondergaan en evenmin om te besluiten dat verzoeker geen deugdelijke verklaringen zou kunnen afleggen tijdens zijn gehoor.

Blijkens het administratief dossier had verzoeker in het kader van zijn eerste asielprocedure nooit attesten neergelegd die betrekking hadden op zijn fysieke of mentale gezondheid. Bij zijn inschrijving stelde verzoeker over zijn gezondheidstoestand enkel dat hij nierstenen had (AD RvV X, stuk 17, *Inscription* FR, 11 mei 2015). Ook bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker geen nadere

toelichting over zijn gezondheidstoestand. Ter gelegenheid van de *prescreening* van 19 oktober 2018 bleef de vraag betreffende zijn eventuele kwetsbaarheid, waarbij onder andere melding kan worden gemaakt van “*Medische Problemen*” of “*Psy Problemen*”, onbeantwoord (AD, stuk 4, Inventaris + documenten DVZ, inschrijving).

Het neergelegde attest van MSF werd opgesteld in 2019 op basis van de verklaringen van verzoeker en werd naderhand nooit bevestigd door een medisch getuigschrift van een arts/psychiater, noch door stukken die zouden wijzen op een medische/gedragstherapeutische behandeling met betrekking tot de aangehaalde problematiek. Mede om die reden kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij poneert dat het attest een omkering van de bewijslast teweegbrengt, zoals bedoeld in het arrest van het EHRM in de zaak *R.C. tegen Zweden* (EHRM, 9 maart 2010, nr. 41827/07, *R.C. t. Zweden*, §§ 50-57). Het attest van de verantwoordelijke geestelijke gezondheid kan namelijk niet worden gelijkgesteld met een medisch getuigschrift dat door een arts werd opgesteld en waarin wordt vastgesteld dat er sterke vermoedens zijn dat bepaalde littekens en verwondingen het gevolg zijn van foltering, zoals in de rechtspraak van het EHRM wordt bedoeld. Het door verzoeker neergelegde attest laat geenszins toe te besluiten dat zijn klachten een rechtstreeks gevolg zouden zijn van traumata die hij in zijn land van herkomst heeft opgelopen. Bijgevolg kan uit het attest ook geen vermoeden worden afgeleid van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan aan de hand van dit attest niet *a posteriori* aantonen dat zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet deugdelijk zouden zijn omwille van zijn mentale gezondheidstoestand. De Raad ziet niet in hoe uit het neergelegde attest zou kunnen worden opgemaakt dat er in hoofde van verzoeker nieuwe elementen of feiten aan de orde zouden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou komen. Aangezien de gegevens uit het attest niet door andere elementen, zoals een medisch/psychiatrisch getuigschrift, worden ondersteund, kunnen zij ook niet leiden tot het besluit dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid vertoont met het oog op de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.12. De eerste brief van verzoekers raadsvrouw die op 14 december 2018 per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt (AD, stuk 7, Documenten, brief advocaat; Verzoekschrift, bijlage 8), houdt een vrees in van dhr. K. voor een tolk die tot de sjiiitische geloofsstrekking zou behoren en lijkt niet betrokken te kunnen worden op verzoekers persoonlijke situatie. Enkel deze brief maakt deel uit van het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt over dit schrijven het volgende gesteld: “*Verder voegt u ook een brief neer die geschreven is door uw advocaat Meester C.(...) D.(...) aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In dit schrijven legt uw advocaat uit dat u nieuwe asielfeiten zou aanbrengen die u eerder niet durfde verklaren omdat u toen bang was. De tolk die u bijstond zou immers "een sjiiitisch uiterlijk" gehad hebben. Bijgevolg zou u als soenniet bang geworden zijn dat die tolk uw vervolgers in Irak zou informeren over u. Dit zijn echter louter blote beweringen. Nergens uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een dergelijk angst gekend zou hebben. Tijdens heel uw asielprocedure hebt u bijstand gehad van meerdere tolken en ook de mogelijkheid gehad om commentaar te geven op mogelijke tolkproblemen zowel op het CGVS als bij de RvV. U maakte echter geen enkele melding van mogelijke problemen, noch bij uw eerste noch bij uw tweede interview. U wachtte bovendien anderhalf jaar nadat uw beroep werd afgewezen om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel u van deze nieuwe feiten al lang op de hoogte was. Bovendien verwijst uw advocaat in haar schrijven nog naar een zekere heer K.(...) in plaats van naar u, waardoor er niet eens duidelijk is dat uw advocaat zich over uw dossier uitspreekt.*”

De tweede brief en de derde brief van verzoekers raadsvrouw, die respectievelijk op 22 januari 2019 en op 13 juni 2019 per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt (Verzoekschrift, bijlagen 9 en 10), hebben betrekking op het attest van MSF van 10 januari 2019 en trachten de aandacht te vestigen op verzoekers kwetsbare mentale gezondheidstoestand. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat deze brieven nieuwe elementen of feiten bevatten in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.3.13. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar het UNHCR-rapport van mei 2019 “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*”.

Verzoeker leidt uit dit rapport onder andere af dat de veiligheidssituatie voor burgers in zijn provincie (Bagdad) zou zijn verslechterd. Nochtans wordt in het rapport bevestigd dat de veiligheidssituatie is verbeterd in de jaren 2018 en 2019, maar dat de steun voor IS zou zijn toegenomen in de zogeheten 'Bagdad belts'. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit de 'Bagdad belts'. Terloops wijst de Raad erop dat verzoeker nooit eerder gewag heeft gemaakt van de verdenking aan zijn adres dat hij zou strijden aan de zijde van IS.

Uit de informatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota (Aanvullende nota CGVS) aanreikt, waaronder het door verzoeker bedoelde rapport van UNHCR, wordt geconcludeerd dat in deze *considerations* nergens wordt geadviseerd om louter op basis van de algemene veiligheidssituatie internationale bescherming te verlenen aan personen afkomstig uit Irak. De commissaris-generaal leidt uit de beschikbare landeninformatie af dat het aantal veiligheidsincidenten gedurende de voorbije jaren gevoelig is gedaald en dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Op basis van het psychologisch verslag van 10 januari 2019 kan niet worden besloten dat er in hoofde van verzoeker 'persoonlijke omstandigheden' werden aangetoond die een verhoogd risico op ernstige schade zouden opleveren in het licht van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.3.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat het voorwerp van onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel is. In de beslissing wordt een tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard. Deze beslissing heeft geen onmiddellijke weerslag op de actuele verblijfssituatie van verzoeker en houdt geen vertrekverplichting in. Verzoeker kan bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet op dienstige wijze aanvoeren tegen de thans bestreden beslissing. Indien effectief een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd, kan verzoeker deze alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

2.3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel en er is evenmin sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN